

[cím nélkül]

fecske te aki átrepültél
a születés előtti állapot lényegébe
ne engedd felgyújtani a véred
idd ki azt
és az ablak előtt köpd ki
hogyan megtudjam ki vagyok
vajon üstökös álmokban
élek-e
vagyok vagy leszek vagy voltam
és hogy király-e a hazugság

[cím nélkül]

a felszín alatt jelen lévő
galaxis üreges otthontalansága
napról napra növekszik
és ingadozásom mérhetetlensége
egyre nagyobb
akárhova lépek
árnyam árnyékában élek
a felszínen
ahová az ösztön kényszerít
isten röhejének körébe

Anakonda

egy anakonda cariesét nyaltam
fizetségül elstutogott nekem egy történetet a végről
cariesének nedve
felhígította a gerincvelőm
ah még csak ekkor derült ki a történet
a temetőkről
ó anakonda te kígyó ne röhögj
életem története fölött

Vannak szörnyek

Vannak szörnyek a fekete erdőben vannak
van szájuk mint a feneketlen sötét üregeknek
vannak ők azok az éhes és szomjas szörnyek
vannak ők azok a telhetetlen röhögő lények
vannak és széttépnék majd amikor erre
egyáltalán nem is számítok

Kőként

Kőként figyelek
saját szakadékomba
kőként saját magamra
vadászok és sebzett vadállat vagyok
közben és bennem még csak
előző életek
fanyar üledéke van
kőként heverek koporsómban
saját kezemmel kivájtban

Itt az idő

Testvérek – siessetek csak a kötelekkel nyakra-főre
nehogy a zsinegeken túladjanak
a tengert kiitták a fák váza fuldokol
moslékba fulladt a nap
ne várjatok rá
aki várni fogja nem hal meg
ezért siessetek a nyak méretével
nehogy még elpasszolják a zsinegeket

Én

Metaforákban élek
számárkóró trófeájával a torkomban
a sötétben gargalizálok és kérem hadd
állna már meg a sziszifuszi szív
útra kész bőrdöngővel kérem a pogány istenséget
velem kérve-könyörögnek a kásás néember lények
egyre s egyre kérem és ontom fájdalmamat
az unokákra
s sziszifusz vérével szoptatom őket
és az irgalmat sohasem érem meg
megfulladok amikor semmisségem edénye
telve lesz

A születés körforgása

megvetően tekintek az álmaidra
ahogy árnyékom körül táncolnak
mit ér magunk felett rendelkezni
és faltól falig menekülni
röhögcséltek a csillagok
és ez az énem burjánzik
az égen
a kimondhatatlanság mentén bolyongok
és a mohó kozmosz
kettősségét keresem

[cím nélkül]

az éj örvényében fürdik A nappal
ez az út zsákutca
és ha úgy is fog tűnni
számodra hogy magadra lertél
megtudhatod mit is jelent
beképzelné a kötőmelékek születését
és utat kutatni a végtelen
reggel üres ölének
útjába

Születés

a végtelenségbe
mily szívesen elvinnélek
hogy megleld az elveszett fészket
a rejtőző nap
felolvadt nyomainak közelében
hogy felismerd álmaid
vakolata alatt mi van

Isten

belélegzi az eget
majd kilélegzi
és csak ezután
lélegzem be én
az ő fenségének
kedvét

[cím nélkül]

Kaligula fékeveszett szíve
lúktet benned mely Mars vörös
szemeit gyúrja
benned a vakmerőség végzetes

szenvedélyed ingerlékeny
te beteges, elítélt lény
benned gyűlölet él
a gyengeelméjű hitetlenek ellen

Akiket halálos ágyukon
hatalmukba kerít a rémület
és egyből kereszt-
tényekké lesznek

Rajtad múlik hogy sohasem
hunyd le a szemed és jól tudod
hogy a költészet a szégyenletes tévelygések
fogói közt tart téged

Szól a nő 3.

A babiloni toronyban
soha sincs időm,
úgy ahogy nagyapámnak
se volt, amikor tüzeltek
rája.

Ott szeretkeztem
első ízben egy mór
törzsbéli szépséggel, aki
elárulta nekem, hogy sohasem
leszek szolga, mert harcias
a lelkem.

Most már nem engednek
fel a toronyba, és két dolog
világos lett a számomra:
hogy a szenvedély nem metafizika,
és hogy mindent felteszek
az empirizmus lapjára.

JURIJ HUDOLIN (1973, Ljubljana) önálló szabad művész. A Beletrina Könyvkiadó munkatársa. A fiatal horvát költészet antológia összeállítója és fordítója, melyet idén adnak ki.

Verseskötetei: *Ha a hazugság Király* (1991), *Pogányisten és madárfarkaskígyó* (1992), *Bestiák* (1993), *Órjöngések* (1994), *Egy nyugtalan furcsa ember látomásai* (1998), *Beszél a nő* (2001).

